

Un raig de sol va fer brillar el gel que penjava del ràfec, i l'anava deformant, ràpidament, gota a gota. Pau es va posar les seves sabatilles de córrer i va prendre un xarrup de cafè. Eren les cinc de la matinada. Sabia que havia de sortir abans que ho fes el sol o es cremaria de camí a la feina. Va triar una música tranquil·la perquè l'acompanyés i va sortir al carrer, que a poc a poc començava a il·luminar-se pel resplendor matutí. El vapor s'elevava, a causa d'un sol inclement, formant núvols densos allà on a la nit s'havia acumulat més gel. Havia sortit tard de casa. El sol li tocava l'esquena, i començava a sentir l'abradió sobre la roba. Pau va accelerar el pas i es va refugiar en un dels tants túnels de vidre amb temperatura regulada que hi havia a la ciutat. La vida humana es desenvolupa amb normalitat a l'interior, com si el clima extrem omnipresent del planeta no existís.

El color verd agafava protagonisme en arbres i arbustos que eren el refugi de centenars d'ocells que els habitaven. Les flors poblaven un paisatge de primavera perpètua. Les persones caminaven tranquil·lament pels senders disposats al llarg del gran hivernacle. Al centre, hi havia els comerços, que eren el motor de l'economia.

Pau va entrar a l'enorme edifici on hi havia la seva oficina. Va saludar el guàrdia de seguretat, mirant-lo directament als ulls, perquè pugues reconèixer les seves dades biomètriques. Seguidament, es va encaminar cap al vestuari. La zona estava il·luminada per bioluminescència. Una gran piscina que feia de sostre, estava poblada d'un banc de peixos lluminosos que es bressolaven tranquil·lament a l'aigua. Aquesta, al seu torn, bloquejava gran part de la radiació que provenia de l'astre rei. Dins dels edificis semblava florir la vida que fora havia deixat d'existir. Pau es va treure l'anorac i va constatar amb sorpresa que una taca marró cobria part de la seva màniga.

- Una altra vegada evitant els túnels?

Pau va reconèixer la veu d'Amina, a pocs metres d'on era, mentre la seva resignació anava en augment al observar la seva vestimenta cremada.

- Aquesta mania teva de caminar a ple sol. Enyorança dels temps de córrer a l'aire lliure?
- Amina parlava en un to jocós.

- Tu no ho has viscut com jo. No saps el que és córrer allà fora a mig matí.

La vastedat del no-res

- L'oxigen als Doms tampoc no està tan malament. Arbres, ocells, verd per tot arreu. Què més vols?

- No tenim Doms per arribar des de casa. El túnel d'aquest costat de la ciutat és una merda humida de llum artificial.

Pau es va començar a desvestir i va agafar el seu uniforme: una camisa blanca i uns pantalons negres. Hi havien coses que no canviaven, va pensar. Va recordar llavors els seu pares i avis, que com ell, havien recorregut aquelles estàncies repetint el mateix ritual.

- Potser hauries de convertir-te en un corredor en comptes de seguir a l'oficina. – va suggerir Amina.

- Una altra merda.- va respondre Pau amb amargor. - Els corredors es passen el dia sobre aquestes fotudes cintes mirant les pantalles com si els hi fos la vida.

- No estàs a gust amb res pel que veig. – Amina va apartar la mirada un tant ruboritzada de contemplar el cos musculós i fibrat del seu amic.

'Una mica de llibertat em vindria bé' va pensar Pau. "Horitzó, naturalesa lliure, això em vindria bé'. Va interrompre les seves cabòries tot recordant una cosa.

- Llista per a l'enlairament? – va preguntar seguidament a Amina. - Has triat un bon lloc . Lluny d'aquest fals paradís que amaga l'infern.

La melancolia va semblar prendre el protagonisme entre ells dos. Amina li va dedicar un somriure afectuós. Es va instaurar entre ells dos una atracció invisible acompanyada d'una abraçada que va quedar surant en el silenci que els separa.

- Crec que t'estranyaré. Allà a dalt no tindrà a ningú a qui fer la guitza. Crida'm algun dia. Només has de demanar que et comuniquin i jo et respondré ràpidament d'acord?

Pau la va mirar als ulls, una llarga estona, intentant emmagatzemar en el seu subconscient el seu rostre, d'una bellesa salvatge i excepcional.

Una alarma que provenia del rellotge d'Amina va fer que les seves emocions, semblessin agafar un altre rumb.

- Hora de separar-se, suposo.

Amina es va allunyar per fi i va dedicar a Pau una última mirada carregada d'intencions però sense arribar a materialitzar-les.

Pau, de camí a l'oficina i amb aire absent va contemplar els gimnasos on els corredors estaven concentrats en les seves pantalles. La gran majoria d'ells estaven absorts en les seves pantalles mirant programes de cuina o safarejos. Pocs eren, els que s'aventuraven a contemplar el Dom verd que s'estenia al llarg de la planta baixa del sud de l'edifici. Semblaven autòmats col·leccionant kilòmetres, com si amb les seves gambades ininterrompudes poguessin moure el temps estàtic. Hi havia una indiferència palpable en els seus rostres ennegrits per la suor i per l'abrasor de l'estrella que els acompanya dia rere dia. Com més ràpid anaven, més energia produïen i més diners guanyaven. Així es mantenia l'energia de tota la ciutat, amb pas humà.

L'energia de les fàbriques, però, es produïa a partir de l'extracció de calor des del magma de la Terra. Un sistema polèmic, potser més que l'energia nuclear, que va requerir d'altíssima tecnologia en el seu desenvolupament. Era el més eficient i net, deien els que hi estaven a favor. Un desgast innecessari del planeta, al·legaven els que hi estaven en contra. Tots dos tenien la seva part de raó.

II

Les estacions d'extracció eren llocs solitaris en les profunditats terrestres, que estaven equipades amb l'última tecnologia. Poca gent hi treballava. El sistema estava automatitzat i monitoritzat per una Intel·ligència Artificial que ho feia tot per si mateixa. El personal humà actuava en casos d'emergència absoluta.

El tècnic de seguretat va revisar la calor del magma que alimentava d'energia les grans fàbriques. Una sèrie d'esdeveniments es van succeir simultàniament a continuació. Les dades que es retransmetien pels monitors no tenien sentit pel tècnic. Va revisar una vegada i una altra els números sense trobar resposta. Una vibració va començar a colar-se per la sala de control, bronzint com una petita mosca. De sobte el so va augmentar i tot va començar a tremolar violentament fent que els estris que hi havia al seu voltant comencessin a caure al terra estrepitosament. El tècnic va teclejar una sèrie d'ordres però l'ordinador central que se suposava tenia que controlar la IA. Aquest fet va aterrir l'home. Una situació així es devia a una interrupció del sistema. Un caos sense precedents. Intentant buscar alguna solució, va tornar a teclejar una sèrie d'ordres que feien que pogués prendre el control manual de l'estació. A partir d'aquell moment l'ordinador va començar a dibuixar un gràfic que provenia dels detectors. Hi havia un patró que no reconeixia i per tant un perill imminent. L'home expert en el seu camp va prémer el botó d'alarma. De sobte el seu cos va començar a tremolar com si un torrent d'energia estigués recorrent el seu cos. Aviat

va començar a perdre el seny i va emetre un crit de dolor tant fort que del seus ulls van brotar llàgrimes de sang. L'últim que el tècnic va poder veure va ser una figura fantasmagòrica dibuixar-se en la pantalla de l'ordinador. Aleshores el blanc va envair els seus ulls, i el cos va caure sense vida al terra.

III

Pau es va preparar el seu segon cafè del dia i va sortir de la cuina cap al pont de del qual podia contemplar els salons dels corredors i el verd bosc del Doms des d'una punta a l'altre. Es va preguntar si Amina hauria sortir de l'estació espacial. Va mirar el seu rellotge i es va adonar que possiblement ja hagués embarcat en la seva nau. Pau, sempre recorria el pont on algunes vegades l'havia fet acompanyat d'Amina xerrant d'una cosa o de l'altra. Passarien molts anys abans que la tornés a veure ja que la seva missió era llarga i complexa, lluny del sistema solar. Lluny d'ell.

Tots els dies la mateixa reflexió creuava la seva ment quan veia els corredors suant en una cursa que no els porta a cap costat: així era com sentia que era la seva pròpia vida, com una cursa que no el portava enlloc. La seva mirada es centrar en una noia corrent amb un ritme irregular. Pau en un primer moment no li va donar gaire importància, no més de la que li dedicava als altres. Amb la tassa de cafè a la mà i amb la mirada perduda es va preguntar llavors quines eren les seves motivacions per córrer sense cap objectiu que no fos rebre uns cops a l'esquena i al dia següent tornar a repetir la mateixa pel·lícula. De cop i volta el cos de la noia es va frenar en sec i va caure sobre la cinta amb un cop sec. Seguidament es va arrossegar cap al terra degut a la inèrcia de la cinta. Pau, potser per intuïció o per algun altre motiu, va saber que la noia era morta. El seu cos estava posicionat d'una manera estranya com si un rampell hagués contret les seves extremitats projectant una imatge més aviat singular. Horripilant en última instància. La pantalla de la cinta de la noia s'enfosquia emetent una sèrie de pampallugues com si estigues canalitzant algun tipus de senyal. Pau va parpellejar sense comprendre. La seva ment atordida per la insòlita situació no sabia com actuar. El seu desconcert va quedar interromput per el so de les sirenes, que van cobrir tot l'espai del edifici. Era el caos absolut.

Els corredors queien desmallats de les seves cintes que començaven a treure fum girant a tota velocitat. Els cossos al terra s'estremien i deixaven de moure's. Tots ells amb els ulls injectats en sang i amb el rostre desfigurats com si haguessin contemplat la mort.

Pau va voler trobar una explicació al que estava succeint, va mirar al seu voltant buscant una senyal, una ordre, alguna cosa que pogués fer. El so de les sirenes es va tornar eixordador i una vibració va anar en augment com si les mateixes entranyes de la terra estiguessin expulsant alguna cosa que no arribava a desxifrar

La vastedat del no-res

Al pati nord, més enllà dels gimnasos la gent queia al terra com titelles. Alguns aconseguien fer uns passos, però tots acaben sucumbint i morien amb la mateixa cara d'horror.

Pau va sentir una forta sacsejada al seu canell i desconcertat va mirar el seu rellotge. La pantalla tenia un estrany color fosc, i una forma diabòlica començava a dibuixar-s'hi. Instintivament va voler treure-se'l , però no podia moure's. Els seus músculs no reaccionaven, la seva psicomotricitat havia quedat totalment anul·lada. Un vel blanc va cobrir els seus ulls i va caure exànime al terra amb un cop sord. La tassa de cafè es va esmicolar al seu costat a continuació, deixant una taca negra que es va anar fent més gran i que ningú netejaria mai més.

IV

Amina va sortir de l'estació internacional ja feia estona, i es trobava en aquell moment de camí a un destí llunyà. Anys llum la separaven de qualsevol altre ésser humà. La seva única connexió era la ràdio que la mantenia en contacte amb l'estació Internacional quan aquesta obria els portals de forat de cuc.

El silenci de l'espai exterior li resultava acollidor. Amina sospirava, somreia i tancava els ulls. Gaudia de la seva solitud. Se sentia orgullosa de ser la primera a realitzar aquesta missió, i pensava en els qui van quedar enrere, en aquell mínuscul punt en la galàxia que anomenaven llar.

Una llum vermella la va treure dels seus pensaments. L'alarma li va indicar que arribava un missatge retransmès des de la Terra. El forat de cuc, llavors, no havia sigut tancat encara:

“Recomanem encaridament que apagui qualsevol font d'energia que pugui comunicar-la amb la Terra. Alguna cosa està atacant tots els circuits de comunicació i matant mitjançant... qui sap quina maleïda forma... a... a tota la humanitat...! La veu es va trencar. Una respiració agitada semblava retransmetre's. “És molt perillós mantenir la comunicació. Intentarem contactar-los quan això hagi passat... si és que hi ha esperança... repetim, és important que desconnectin...”

Amina va retenir la respiració estupefacta. Un acte reflex li va fer moure les mans. Sense pensar-ho va apagar ràpidament tots els circuits de la seva nau. Glaçada de terror va mirar la pantalla, que només li va tornar foscor. Una foscor normal i sense cap imatge terrorífica.

La seva nau ja no emetia cap so. Flotava, morta, en la negror. Amina va veure apagar-se a poc a poc cada una de les petites llums que poblaven el planeta humà. La foscor es va tornar total. El silenci ara era aterrador. El no-res. La solitud. Entre totes les possibilitats de la seva ment, havia perdut tota esperança de comunicació per comprendre el que havia passat. Necessita que algú li expliqués. Però potser no quedava ningú per fer-ho. Ningú. Cap ésser humà en un vast univers. Només hi era ella. La desesperació de la solitud va envair la seva ment . La nau es dirigia cap a

La vastedat del no-res

l'espai buit perdent el seu rumb. Amina es dirigia cap una immensitat infinita d'estrelles, cap a la vastedat del no-res.